

ELU JUMALA ÖNNISTUSE ALL

“Jumala õnnistuse all” tähendab minu jaoks olla inimestega kohtudes avatud Jumala armastusele ja armule. Nii headel kui halbadel aegadel. Iga kohtumine võib saada õnnistuseks, nagu oleme lugenud inimestest, kes kohtusid Kristusega: naine kaevul ja maksukoguja Sakkeus, Betsata tiigi ääres lamav halvatud mees ja linna värava juures istuv pime on vaid mõned neist. Jeesus kohtas neid koos nende vajadustega nende eluteel – kohtumine, õnnistus, mis muutis neid ja kujundas nende tulevikku. Ma usun, et igas inimestevahelises kohtumises on olemas Jumala poolt antud võimalus muuta ja kujundada meie tulevikku.

Niisugune kohtumine võib aset leida erineval kujul: päriselu kohtumisest tavalisel päeval raamatust loetud lõiguni, vaadatud filmi või saadud e-kirjani – neist kõigist võib saada õnnistus, mis kujundab ja muudab tulevikku. Hiljuti lugesin kohalikust kirikulehest ühe keskealise naise lugu sündmustest tema elus, mis kujundasid teda ja tema tulevikku. Ta kirjutas nii:

“Minu ema õpetas mulle tänulikkust, või pigem: ta oli ise tänulikkuse eeskujuks. Ta suri 25 aastat tagasi. Oma elu viimastel aastatel põdes ta dementsust. Haigus takistas tal keelest arusaamist. Ta ei mõistnud enam sõnade tähendusi ning tal oli raskusi õigete sõnade leidmisega. Olin teismeline, kui ema haigestus. Mul oli sellega seoses palju erinevaid tundeid, sügavast häbist suure vihani. Viha inimeste vastu, kes naersid ema üle, ja viha Jumala vastu, et ta midagi sellist emale tegi. Ma ei tundnud mingeid tänu ega õnnistusega seotud tundeid, kaugel sellest. Ent minu ema koges seda teisiti. Kui ta veel kodus elas, tänas ta Jumalat kõva häälega enne igat toidukorda. Ta palvetas iga laua ääres istuva inimese eest. Hiljem, hooldekodus olles, kõneles ta väga vähe, lõpus üldse enam mitte. Aga ühte laulu suutis ta veel siiski kaasa laulda. Mu ema laulis seda laulu vaikselt koos minuga: “Oo arm võrratu, sind kiidan ma, mind õnnetut päästsid Sa. Kord olin kadunud, nüüd leitud jällegi ja valgust uut ma näen” („Amazing Grace“). Ma oleks talle soovinud teistsugust, paremat elu viimastel aastatel, ma oleks nii väga tahtnud teda säästa dementsuse viletsusest. Kuid see ei olnud võimalik. Ma ei saa sellest ikka veel aru, ikka veel küsin Jumalalt selgust. Ma ei ole siiani vastust saanud. Ainus, mida saaksin oma ema elu viimastest aastatest kaasa võtta, on tema eeskuju selles, et ka leinas ja kurbuses on võimalik olla tänulik. Mina seda ei suutnud, see on mulle endiselt raske. Kuid mu ema, Wis, tema suutis.”

Me elame Jumala õnnistuse all kohtumiste läbi teistega. Need kohtumised vormivad ja kujundavad meid ja meie tulevikku, kui näeme neis Jumala kätt oma elus.

Vibeke Krommenhoek